

07:23 AM, 6.11.2013.

Igor Canadi, bivši učenik III. OŠ Čakovec

Počeo sam programirati u 5. razredu osnovne škole na satu informatike s učiteljicom Natašom Boj - prve sam for petlje napisao u jeziku QBASIC, a nakon toga sam se igrao s kornjačom i crtao razne geometrijske likove u jeziku LOGO. Programiranje sam shvaćao kao igru - napišeš par naredbi i dogodi se nešto zabavno. Naravno, ne baš uvijek ono što si naumio. Najbolji je dio bio pokazivanje svog programa prijateljima. Činjenica da i druge zanima nešto što sam osmislio uvijek me motivirala da napišem zanimljivije i komplikirane programe.

Nisam ni slutio kamo će me taj hobi odvesti. Počeo sam ozbiljnije programirati, što me odvelo na natjecanja na kojima sam upoznao puno istomišljenika koje i danas smatram svojim najboljim prijateljima. Odlazeći na natjecanja proputovao sam cijelu Hrvatsku, a kasnije, u srednjoj školi, i Europu. Upisao sam Fakultet elektrotehnike i računarstva kad sam odlučio da je programiranje ono čime se želim baviti u životu.

Danas, 15 godina nakon što sam napisao svoju prvu for petlju, živim u San Franciscu u Kaliforniji, svjetskoj metropoli softverskih kompanija. Još uvijek na programiranje gledam kao na igru. Svaki se dan ujutro budim i odlazim na posao igrati. Još uvijek me motivira i činjenica da moj kod koriste drugi ljudi - ovih dana njih više od jedne milijarde. Radim u Facebooku, kompaniji koja definira vrijeme u kojem živimo. Moj tim svakodnevno rješava najveće probleme računarne znanosti s kojima se dosad nitko na svijetu nije susretao. Jako sam sretan i mislim da imam jedan od najzanimljivijih poslova na svijetu.

Živimo u tehnološkom svijetu za čije je razumijevanje ključno znanje programiranja. Ono otvara nebrojene izazovne mogućnosti. Nikad nije prerano početi. Počnite što prije i nadam se da ćemo jednog dana stajati bok uz bok i zajedno rješavati najveće tehnološke izazove - i sve to shvaćati kao igru.